

Sygn. akt I C 2134/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLIEJ POLSKIEJ

Dnia 10 marca 2014 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie I Wydział Cywilny:

w składzie:

Przewodniczący : SSR Anna Ogińska-Łągiewka

Protokolant: Anna Pętkowska

po rozpoznaniu w dniu 3 marca 2014 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa Banku (...) S.A. z siedzibą w W.

przeciwko K. J. (1)

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego K. J. (1) na rzecz powoda Banku (...) S.A. z siedzibą w W. kwotę 7.219,97 (siedem tysięcy dwieście dziewiętnaście 97/100) złotych wraz z odsetkami umownymi w wysokości 19 % od kwoty 6.483,68 złotych od dnia 7 marca 2013 roku do dnia zapłaty oraz odsetki ustawowe od kwoty 736,29 złotych od dnia 12 kwietnia 2013 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego K. J. (1) na rzecz powoda Banku (...) S.A. z siedzibą w W. kwotę 1.461,00 (jeden tysiąc czterysta sześćdziesiąt jeden) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 2134/13

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 12 kwietnia 2013 roku powód Bank (...) S.A. wniósł przeciwko pozwanemu K. J. (2) o zapłatę następujących kwot: 6.483,68 zł. z tytułu niespłaconej należności głównej wraz z odsetkami umownymi od dnia 7 marca 2013 roku do dnia zapłaty (19% rocznie) oraz 736,29 zł. z tytułu odsetek umownych za faktyczne opóźnienie w spłacie rat należności głównej naliczonej zgodnie z warunkami Regulaminu Kart Kredytowych C. za okres od dnia 8 września 2012 roku do dnia 6 marca 2013 roku wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 12 kwietnia 2013 roku do dnia zapłaty oraz kosztów procesu. W uzasadnieniu pełnomocnik powoda wyjaśnił, iż istnienie w/w wierzytelności powoda wobec pozwanego, jej wysokość oraz terminy płatności odsetek wynikają wprost z wyciągu z ksiąg bankowych z dnia 29 marca 2013 roku numer (...) / k. 1-4; 21-22/.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym wydanym w sprawie VI Nc-e (...) w dniu 6 maja 2013 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie uwzględnił w całości dochodzone roszczenie / k. 5/.

W dniu 10 czerwca 2013 roku pozwany K. J. (2) wniósł sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty / k. 8-9/. W uzupełnieniu sprzeciwu pozwany podniósł, iż powództwo należy uznać za pozbawione podstaw oraz przedwczesne. Nadto podniósł, że zgłoszone roszczenie może okazać się przedawnione / k. 191-192/.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

K. J. (2) zawarł w Bankiem (...) S.A. z siedzibą w W. Umowę o Kartę Kredytową C., na podstawie złożonego wniosku o wydanie Karty Kredytowej C. w dniu 7 września 2006 roku, na mocy której otrzymał kartę kredytową ze środkami pieniężnymi, jednocześnie zobowiązał się on do zwrotu otrzymanych funduszy na potrzeby własne w terminie ustalonym w umowie oraz wyciągu z rachunku karty kredytowej / k. 32-33 – wniosek o wydanie kart kredytowej C.; k. 31 – umowa o kartę kredytową C./.

W myśl zapisu § 4 umowy Klient był zobowiązany do spłaty co najmniej Minimalnej Kwoty do Zapłaty, w wysokości wskazywanej w wyciągu. Spłata powinna była nastąpić nie później niż w terminie wskazanym w wyciągu, który nie mógł być krótszy niż 24 dni od daty wystawienia przez Bank (...). Klient miał spłacić całość zadłużenia najpóźniej następnego dnia po upływie okresu wypowiedzenia Umowy. W przypadku przekroczenia Limitu kredytu Klient miał niezwłocznie spłacić kwotę przekraczającą Limit Kredytu oraz uiścić opłatę za to przekroczenie, w wysokości określonej w Tabeli Opłat i Prowizji.

Zgodnie z § 14 ust. 2 Umowy o Kartę Kredytową C. Bankowi przysługiwało prawo do wypowiedzenia Umowy, w każdym czasie, z zachowaniem 30-dniowego terminu wypowiedzenia w przypadku: a) nie zapłacenia przez Klienta, w terminie wskazanym na W., który nie mógł być krótszy niż 24 dni od daty wystawienia W., pełnych Minimalnych Kwot do Zapłaty za co najmniej dwa okresy rozliczeniowe, po uprzednim, pisemnym wezwaniu Klienta do zapłaty zaległych kwot w terminie nie krótszym niż 7 dni od otrzymania wezwania pod rygorem wypowiedzenia Umowy, b) naruszenia przez Klienta istotnych postanowień Umowy, c) przekroczenia Limitu Kredytu przez Klienta.

Według § 16 Klient zapoznał się i zaakceptował warunki określone w Regulaminie, którego egzemplarz otrzymał przy zawieraniu Umowy i uznawał go za wiążący.

Począwszy od listopada 2006 roku do września 2012 roku powód Bank (...) S.A. z siedzibą w W. wystawiał, a następnie przysyłał K. J. (2) wyciągi z rachunku karty kredytowej, które obrazowały saldo zadłużenia oraz kwoty wpłat w poszczególnych miesiącach / k. 39-180/.

Zgodnie z wyciągiem z ksiąg bankowych nr (...) wystawionym przez Bank (...) S.A. mającym siedzibę w W. w dniu 29 marca 2013 roku zostało stwierdzone, iż dłużnik K. J. (2) jest zobowiązany do zapłaty z tytułu „Umowy o kartę kredytową C.” z dnia 12 września 2006 roku zawartej na podstawie Wniosku o wydanie Karty Kredytowej C. z dnia 7 września 2006 roku. Na dzień wystawienia niniejszego dokumentu Dłużnik miał zapłacić Bankowi (...) S.A.: należność główną w kwocie 6.483,68 zł. z tytułu niespłaconego kredytu wraz z odsetkami umownymi naliczanymi zgodnie z (...) Banku (...) S.A. w wysokości 19% rocznie od kwoty 6.483,68 zł. liczonymi za okres od dnia 7 marca 2013 roku do dnia faktycznej zapłaty oraz odsetki umowne w kwocie 736,29 zł. naliczone zgodnie z (...) Banku (...) S.A. za okres od dnia 8 września 2012 roku do dnia 6 marca 2013 roku / k. 30/.

Pismem z dnia 6 czerwca 2012 roku Bank (...) S.A. z siedzibą w W. wypowiedział umowę o kartę kredytową C. na podstawie § 21 ust. 2 Regulaminu karty kredytowej C. z zachowaniem 30 – terminu wypowiedzenia umowy, licząc od daty otrzymania niniejszego pisma / k. 181/. Zapis § 21 ust. 2 przewidywał, że Bank może zablokować kartę w trybie natychmiastowym w przypadku powzięcia informacji o zagrożeniu terminowej spłaty kredytu. W takim przypadku Bank niezwłocznie informował Klienta o zablokowaniu Karty.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wszechstronnej analizy akt sprawy, na które złożyły się dokumenty wskazane i opisane w treści, które nie były kwestionowane przez żadną ze stron i których autentyczność nie budziła żadnych wątpliwości Sądu.

Zebrane dowody stanowiły wystarczającą podstawę do wydania rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

W pierwszej kolejności należy stwierdzić, iż zgodnie z treścią art. 6 kc ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Stosownie do treści art. 232 kpc strony są zobowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Zgodnie zaś z art. 233 § 1 kpc sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Stąd też należy stwierdzić, iż jedną z podstawowych zasad procesu cywilnego jest zasada kontrydiktoryjności. Oznacza to, iż sąd orzekający nie jest obciążony odpowiedzialnością za rezultat postępowania dowodowego, którego dysponentem są strony. Rola sądu nie polega bowiem na wykonywaniu obowiązków procesowych ciążących na stronach (por. wyrok s. apel. w Lublinie z dnia 27 listopada 1996 r., III Aua 26/96, OSNC 1997/1/4). W szczególności rzeczą sądu nie jest zarządzanie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do prowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (por. wyrok SN z dnia 17 grudnia 1996 r., I CKU 45/96, OSNC 1997/6-7/76).

W toku niniejszego postępowania powód przyznał, iż po wniesieniu pozwu, otrzymał od strony powodowej komplet dokumentów, tj. wydruków, które mógł przeanalizować. Dodał, że kiedy zaprzestał spłacać raty, wystosował do banku pismo odnośnie zawarcia ugody co do spłat. Pisał trzykrotnie. Proponował m.in. zapłatę kwoty netto, w zamian za odstąpienie przez bank od naliczania odsetek, jednakże odpowiedzi banku były za każdym razem odmowne. K. J. (2) przyznał, że w latach 2006-2012 korzystał z karty kredytowej, co spowodowało zaistniały problem / k. 201/.

Zobowiązanie polega na tym, że wierzyciel może żądać od dłużnika świadczenia, a dłużnik powinien świadczenie spełnić (art. 353 § 1 k.c.). Z kolei w myśl przepisu art. 354 § 1 k.c. dłużnik powinien wykonać zobowiązanie zgodnie z jego treścią i w sposób odpowiadający jego celowi społeczno-gospodarczemu oraz zasadom współżycia społecznego, a jeżeli istnieją w tym zakresie ustalone zwyczaje - także w sposób odpowiadający tym zwyczajom.

Niewątpliwie pozwany jest dłużnikiem banku, co potwierdził załączony do pozwu wyciąg z ksiąg banku z dnia 29 marca 2013 roku, nr (...).

Zdaniem Sądu nie sposób twierdzić, iż powód wystąpił z przedmiotowym roszczeniem przedwcześnie z uwagi na brak zamiaru ze strony banku do zawarcia ugody z pozwanym. Bank (...) S.A. z siedzibą w W. skutecznie wypowiedział umowę karty kredytowej, co postawiło w stan wymagalności całość zadłużenia.

W ocenie Sądu powód wykazał przysługujące mu roszczenie. Z kolei pozwany nie zakwestionował w sposób wyraźny konkretnych kwot dochodzonych przez powoda, twierdząc ogólnikowo o bezpodstawności dochodzonego roszczenia. Tym samym należało uznać, iż w toku niniejszego postępowania powód zgodnie z ciężarem dowodu, poprzez przede wszystkim załączenie wyciągu z ksiąg banku, udowodnił przysługującą mu wobec pozwanego wierzytelność.

Jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata (art. 118 k.c.).

W przypadku karty kredytowej bieg terminu przedawnienia roszczenia o zapłatę rozpoczął się z upływem dnia wskazanego w wyciągu jako termin zapłaty kwoty minimalnej, nie zaś dopiero po wyczerpaniu limitu kredytu ustalonego w umowie. Pozwany ostatniej wpłaty na poczet swego zadłużenia dokonał w dniu 23 marca 2012 roku w wysokości 500 zł., zaś powód wystąpił z powództwem w dniu 12 kwietnia 2013 roku, czym przerwał bieg terminu przedawnienia.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie przepisu art. 98 kpc w zw. z § 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. z 2002 r., Nr 163, poz. 1349).

z/ (...)